

Arrest

nr. 65 300 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker betekend op 7 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker, van Turkse nationaliteit, de beslissing tot terughrijving en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 1 december 2009 dient verzoeker aan aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door.

E., R.(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Turkije

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst dd. 12.11.2009 voorlegt, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Uit een grondige studie van het administratieve dossier blijkt immers dat hij op 14.08.2009 door de politiediensten aan de grenscontrole werd opgehouden met herkomst uit Ankara (vlucht TK10939). Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De verschillende getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds 2003/ 2004/ 2005/ 2006/ 2008 gekend zou zijn, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.

Het feit dat betrokkene een pand huurde, werkbereid is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009, (...).”

Op 7 april 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is ingegeven door de volgende reden :

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 , alinea 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Enig middel: Geput uit de schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet ononderbroken verblijft in het land en dat hij op 14.08.2009 door de politiediensten werd tegengehouden. Verzoeker verklaart het grondgebied nooit verlaat te hebben.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat verzoeker wel heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie.

Het ononderbroken verblijf sedert minstens 31.03.2007 werd in casu aangetoond door getuigenverklaringen.

Verwerende partij in meerdere dossiers de aanwezigheid in het Rijk aanvaard van illegalen louter op basis van getuigenverklaringen!!

De volgende personen werden op die manier geregulariseerd:

Z. M.(...), OV: (...)

A. A.(...), OV: (...)

S. M.(...), OV: (...)

O. R.(...), OV: (...)

E. Y. (...), OV: (...)

M.A.b.(...), OV: (...)

M.f.(...), OV: (...)

Alhoewel verzoeker ook getuigenverklaringen heeft voorgelegd aangaande zijn aanwezigheid in het Rijk wordt zijn aanvraag toch afgewezen.

Dit is een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker wenst voorts aan te halen dat de instructie dd. 19.07.09 is vernietigd en verwerende partij verzoeker geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij werk heeft en bijgevolg moet hij worden geregulariseerd.

Het is een schending van het gelijkheidsbeginsel om een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 31.03.07 en illegalen aanwezig na 31.03.07.

Dit onderscheid is niet objectief. Verzoeker heeft werk en kan het minimumloon verdienen.

Tot slot heeft de behandeling van de aanvraag 15 maanden geduurd, hetgeen een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.

Het middel is gegrond."

2.2. Verzoeker voert dus in eerste instantie de schending van de materiële motiveringsverplichting in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen en uit kritiek op de motivering waar wordt gesteld dat hij geen ononderbroken in België zou hebben sedert minstens 31 maart 2007. Hij houdt voor dat hij het Belgische grondgebied nooit heeft verlaten. Daarnaast volhardt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald aan de hand van getuigenverklaringen. Verzoeker somt hierbij een zevental dossiers op betreffende vreemdelingen waarvan hij stelt dat hun aanwezigheid als illegale vreemdeling in België werd aanvaard louter op basis van getuigenverklaringen. Verzoeker stelt bijgevolg de afwijzing van zijn eigen regularisatieaanvraag in vraag daar ook hij getuigenverklaringen heeft voorgelegd. Volgens verzoeker maakt dit een schending van het rechtszekerheidsbeginsel uit.

Vervolgens haalt de verzoeker aan dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd en is hij van oordeel dat verwerende partij geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat.

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.5. Verzoeker betwist niet dat hij er uitdrukkelijk om heeft verzocht toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2009, noch dat hij heeft aangegeven in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B van voornoemde instructie.

Daargelaten de vraag naar het belang dat verzoeker erbij heeft om aanvankelijk te stellen dat hij *“wel heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie”*, waarvan hij zelf vervolgens aangeeft dat verwerende partij deze voorwaarde niet zou kunnen opleggen daar de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, wijst de Raad erop dat de instructie van 19 juli 2009 op 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 198 769, maar dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich geëngageerd heeft om binnen de ruime discretionaire bevoegdheid die hij heeft bij de beoordeling van de redenen waarop een vreemdeling zich beroept om gemachtigd te worden langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen, hetgeen ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van voormeld arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op zijn discretionaire bevoegdheid die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke, objectieve criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Verwerende partij kon binnen haar discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag toepassing maken van het door verzoeker zelf ingeroepen criterium van de instructie van 19 juli 2009 en aldus nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van criterium 2.8B. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan voormeld criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)”

2.7. Waar verzoeker kritiek op de motivering van de bestreden beslissing inzoverre deze stelt dat hij geen ononderbroken in België zou hebben sedert minstens 31 maart 2007 en dat hij door de politie werd tegengehouden op 14 augustus 2009, merkt de Raad op dat verzoekers verweer zich beperkt tot de loutere verklaring dat hij het Belgische grondgebied nooit heeft verlaten. Dit verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd: uit het administratief dossier, met name uit een bestuurlijk proces-verbaal van 14 augustus 2009 opgesteld door de bevoegde agent van bestuurlijke politie, blijkt dat verzoeker op dezelfde dag om 12 uur 06 werd tegengehouden aan de grenscontrole van de nationale luchthaven te Zaventem na in België te zijn aangekomen met vlucht TWI471 met herkomst Ankara en dat hij in het bezit was van een Turks paspoort afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Voorts blijkt dat verzoeker verklaarde reeds een tijdje in Nederland te verblijven en er een aanvraag deed tot het bekomen van een permanente verblijfsvergunning. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk zonder meer voorhouden het Belgische grondgebied nooit te hebben verlaten. Het proces-verbaal waarvan sprake en de erin gedane vaststellingen zijn immers rechtsgeldig tot het tegendeel is bewezen. Verzoeker stelt niet dat het proces-verbaal geen gelding zou hebben, laat staan dat hij het aantoonst. Het komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geoordeeld dat verzoeker niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds minstens 31 maart 2007 en dat hij aldus geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

2.8. Waar verzoeker stelt wel degelijk te hebben aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald aan de hand van getuigenverklaringen, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat verzoeker beschikt over verschillende getuigenverklaringen, maar dat, gelet op de voormelde vaststellingen *“De verschillende getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds 2003/ 2004/ 2005/ 2006/ 2008 gekend zou zijn, [...] bijgevolg niet [kunnen] weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007”*. Verzoeker kan zich dus niet met goed gevolg beroepen op de door hem voorgelegde getuigenverklaringen, nu er een onmiskenbare tegenindicatie is in zijn individuele dossier die de these van het ononderbroken verblijf onderuit haalt. In die zin is de opsomming die verzoeker geeft van een aantal namen en referentienummers van vreemdelingen wier aanvraag wél zou zijn ingewilligd niet dienstig teneinde een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk te maken. Immers toont verzoeker niet aan dat zijn situatie analoog is met deze van de opgesomde personen en dat het bestuur niet standvastig

zou zijn geweest bij het beoordelen van de criteria die werden vooropgesteld en die thans, in het kader van de discretionaire bevoegdheid, werden hernomen.

2.9. Waar verzoeker vervolgens meent te moeten worden geregulariseerd daar hij werk heeft en het minimumloon kan verdienen en waar hij de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert daar het volgens hem geen objectief criterium uitmaakt een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in België vóór 31 maart 2007 en illegalen aanwezig na 31 maart 2007, dient het volgende te worden opgemerkt:

Het gelijkheidsbeginsel sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

De instructie van 19 juli 2009 en de sterkmaking om de criteria van deze instructie verder toe te passen, werden door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gedaan in het raam van een éénmalige regularisatieoperatie ten aanzien van vreemdelingen die zich reeds lange periode op het grondgebied bevinden. Zoals blijkt uit de aanvraag heeft verzoeker zich zelf gebaseerd op criterium 2.8.B van de vernietigde instructie. De datum van 31 maart 2007 betreft een objectief criterium van onderscheid en wordt toegepast voor alle personen die een regularisatieaanvraag indienden of actualiseerden in de periode van drie maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 en die in hun aanvraag beroep hebben gedaan op de criteria van voornoemde vernietigde instructie. De Raad herhaalt dat, door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor de beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag-, aan verwerende partij geen willekeur kan worden verweten. Zoals blijkt uit het voorgaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht geoordeeld dat verzoeker niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.10. Tenslotte wijst verzoeker erop dat de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf vijftien maanden heeft geduurd, hetgeen een schending vormt van het beginsel van de redelijke termijn. Hierin kan hij evenmin worden bijgetreden: de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen, daarbij rekening houdend met alle door de aanvrager aangehaalde argumenten en de ter ondersteuning daarvan bijgevoegde stavingsstukken. Gelet op het feit dat door de Vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden, kan het de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied heeft verbleven en kan verzoeker aldus geen voordeel halen uit het aangevoerde middelonderdeel, zodat hij geen belang heeft bij het aanvoeren ervan (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gronden om tot een verblijf te worden gemachtigd en met de elementen die zijn concrete situatie kenmerken. Verzoeker stelt zijn situatie anders te beoordelen, maar toont met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op

ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, zonder dat uitspraak moet worden gedaan over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS